

Psychologický základ nádeje...

Život, ktorý rastie, nie je život celý, ale je rozdelený do časových období. Časti ale samy osebe nemajú zmysel, ak nevidíme celok. K práci, k vývoju, k pokroku teda nutne patrí určitá perspektíva budúcnosti, pohľad na koniec, teda nádej.

Život, ktorý plynie ako rieka v čase, smeruje k budúcnemu okamžiku, k zajtrajšku, musí teda so zajtrajškom počítať a očakávať ho. Keby prestalo svieťiť slnko, prestal by rásť v prírode. Nádej je slnko života ľudí. Preto právom napísal Dante nad bránu pekla, večnej smrti, nápis: „Tu zanechajte všetku svoju nádej!“ Nádej teda nemajú tí, ktorí už navždy minuli cieľ a žiadne šťastie ich už nečaká. V pravom slova zmysle ale nádej nemajú ani tí, ktorí už dosiahli cieľ večnej blaženosti. Ich nádej sa totiž naplnila, ich viera dorástla v priamom videní Boha, v skúsenosti. Trojica viera, nádej a láska patria do dnešnej doby a do tohoto sveta, k nášmu životu na zemi. Vo večnosti ako nás upozorňuje svätý Pavol zostáva iba láska.

Potrebu nádeje v kresťanskom slova zmysle nám pomôže pochopiť aj nasledujúca psychologická úvaha. Vieme dobre, aké dôležité obdobie v živote človeka je dospievanie, obdobie niekedy už od dvanásť, inokedy až od štrnásť asi do šestnásť rokov. Pedagógovia tomu hovoria „ťažké roky“. Je to čas veľkých zmien. Vytvára sa nový človek, samostatný, dospelý. To, čo voláme kríza mladosti nastáva v okamihu, keď sa začína strácať jednoduchá detská istota konania. Dieťa totiž nemá veľké problémy. Jeho rozmyšľanie zodpovedá tomu, čo je v jeho okruhu. Aj keď plače, zdravý chlapec nepozná beznádej a nedosiahnuteľnosť prianií, budúcnosť je pre neho priamočiara, istá. Doba dospievania začína snívaním. Duchovný život dieťaťa sa začína otvárať do veľkých dialok, rodia sa veľké túžby a priania. Prekvapuje nás neraz ich nesúrodosť. Čím všeličím sme len chceli byť v období dospievania! Štrnásťročný chlapec sa nestará o to, že nemôže byť súčasne husľovým virtuózom, leteckým dôstojníkom, učiteľom, či spisovateľom... Ideálov sa rodí mnoho v hlave a všetky sa berú rovnako vážne. Medzitým však život zostáva vo svojich starých tesných uličkách. Rodičia nechcú pochopiť, že ich mládenec už nie je malý chlapec, a že nie je už dieťaťom, tá ktorej už vonku začínajú hovoriť slečna. Preto sa rodí u detí vzdor voči rodičom, chuť utiecť z domu, z prostredia, ktorý udúša vzlet ich mladického romantického ducha.

Dospievajúca mládež teda prežíva živelne, vážnejšie, než si myslia všetci naokolo, večný rozpor medzi ideálom a skutočnosťou. V rozporoch sa však nedá žiť. Hľadá sa riešenie. Charakter budúceho dospelého človeka sa bude vytvárať podľa toho, ako si kto rozriešil túto otázku položenú v mladosti. Riešenia sú vždy osobné, a preto aj rozmanité. Dali by sa však roztriediť viac menej do troch, či štyroch skupín.

Prvé dva typy vyliečil s jemnou satirou Cervantes. Nenapraviteľný idealista je Don Quijote. Aby sa nemusel zriecť svojich ideálov

nechce vidieť svet v jeho skutočnej tvári. Bojuje proti veterným mlynom, sedliacke dievča, ktoré len matne zahliadne sa mu stáva rozprávkovou ideálnou Dulcineou. Naopak zasa predstaviteľ toho, čomu sa dnes hovorí buržoázna a meštiacka povaha, je Quijotov sprievodca Sancho Panza. Ten vidí realitu až príliš dobre, ale práve preto stráca všetky ideály.

S obidvoma typmi sa stretávame v každodennom živote. Väčšina dobrých ľudí sa zmiery s realitou života, uzná, že svet je taký ako je a po ničom už ani netuží. Ideály sú potom dobré pre dojímavé predstavenia a na slávnostné papierové prejavy, ktorými sa zaháňa nuda všedných dní. Idealisti sú dobrí na to, aby „básnili“, ako sa hovorí. Ale pre praktický život sú to stratené existencie.

Ale všetci idealisti nie sú len prázdni snílkovia. Niektorí z nich sú revolucionári. Vidia dobre, že svet nezodpovedá ideálom. Prečo by sa však tento svet nemohol zmeniť, prevrátiť, zničiť jeden systém a nastoliť nový, ideálny poriadok? Zdá sa, že k tomu stačí len trochu odvahy. Revolúcia sa dokonca aj podarí. Horšie však potom je to, že aj tá novoutvorená spoločnosť, keď sa porovná s ideálmi, ktoré viedli k jej vzniku, je neideálna, lebo sa znovu nájdu rozpory, medzi tým ako by to malo byť a ako to je.

Najväčší úspech mávajú v životnom boji ľudia štvrtého typu, ktorých môžeme nazvať eklektikom, mužom výberu. Aj on mal v dobe dospievania mnoho ideálov. Zavčas si však uvedomil, že všetky ideály nie sú uskutočniteľné. Vybral si z nich preto len jeden jediný a pre ten, ako je to aj v evanjeliom podobenstve (Mt 13, 45), obetuje všetko. Stane sa potom z neho slávny hudobník, maliar, objaviteľ, možno i svätec, alebo, ale aj to sa často stáva, že je z neho strokotanec. Kto všetko vsadí na jednu kartu, buď vyhrá mnoho, alebo všetko stratí.

Všetky štyri typy: idealista, mešťan, revolucionár, eklektik, majú svoju slabú stránku. Rozpor medzi ideálmi a skutočnosťou sa nedá úplne vyriešiť. Potvrďuje to aj historický vývoj i dejiny filozofických škôl. Platón preniesol všetky ideály z tohto sveta do sveta „ideí“, do sveta hviezdnych nebeských končín. Tu na zemi sú len matné odtiene všetkého krásneho a vznešeného. Aristoteles neverí ani v onen svet ideí. Potrebné je ako on hovorí, uznať svoju obmedzenosť a uspokojiť sa s málom. Heslo „uspokojiť sa s málom“ je napríklad veľmi charakteristické aj pre indickú múdrosť. Pre malého človeka je jediný šťastie v tom, že netuží po veľkom. So zvláštnou priezračnosťou spisovateľa vedeného Duchom Svätým, svätý Pavol charakterizuje všetky národy, ako tie, ktoré „nemajú nádej“ (1Sol 4, 13). Iba Židom sa dostalo „prisľúbení“. Naplnením týchto prisľubov je Kristus (Gal 3, 16). To vyjadruje plnosť kresťanskej nádeje.

V Kristovi sú stelesnené všetky ideály, všetko dobro, všetka pravda, všetka krása. Tí z cirkevných otcov, ktorí vyrástli v platónskych školách, stotožnili preto večné Božie slovo so svetlom ideí v nadpozemskom hviezdnom ríši.

*Modlíme sa:
Zmiluj sa nad nami Ježiš!
Uzdrav nás
z civilizačných
chorôb dneška.
Vojdi do metabolizmu
našich duší,
nájdi si
v našich srdciach
stánok trvalý.*

*Rozprestri nad nami
ochranný dáždnik
svojho milosrdenstva
a chraň nás
pred terorom hriechu.
Reorganizuj
naše skutky
a riad' naše kroky.
Ježiš uč nás:
hľadať krásu,
myslieť optimisticky
a milovať blížneho.*

Zlomený peniaz

V nedeľnom evanjeliu zaznievajú farizejské narážky na platenie dane. Ježiš elegantne vyklučkoval z tejto pasce známymi slovami. Keď sa nad tým zamyslíme bližšie, nedá nám nevšimnúť si, ako veľa už vtedy znamenali peniaze.

Ľudia ich poznajú stáročia a vymysleli ich preto, aby si uľahčili vzájomný obchod. Peniaze mali byť vyjadrením hodnoty vecí. Samy osebe nemali zmysel, lebo sa nedali zjesť ani obliecť. Problém nastal v momente, keď sme začali peniazmi preratúvať hodnotu všetkého, čo nás obklopuje. Dnes nimi vieme vyjadriť dokonca aj cenu vlastného zdravia. Nás svet sa stal svetom peňazí.

Peniaze v princípe nie sú zlé, chyba je v našom myslení, do ktorého sme vpustili nezastaviteľnú túžbu po peniazoch. Vytvorili sme spoločnosť, ktorá bez nich nevie fungovať, preto je namiesto otázka, kde sa dnes začína a kde končí moc peňazí.

Mohli by sme hľadať a polemizovať. Radšej však buďme konkrétni a pýtajme sa, kde siaha ich moc v

našom živote. Zaiste nie je malá. Koľko rodín na Slovensku je rozhádaných a znenávidených práve kvôli nim? A koľkokrát aj nás samých už prepadla závisť? Vedeli by sme povedať, čo všetko sme kvôli nim obetovali? Možno si poviete, že sú to triviálne otázky, ale odkiaľ sa potom vzalo to

kvantum životov zničených pre peniaze?

Samozrejme, že spoločnosť využíva moc peňazí a bude to tak robiť dovtedy, kým jej to dovolí naše myslenie. Peniaze sa stali vynikajúcim senzorom toho, čo človek uprednostňuje: „Byť“, alebo „mať“? Kde sa v nás láme ich moc?

JAROSLAV IVANČO

**Nové telefónne číslo vdp. Mária Orbána
0917 647 360**

Božie Slovo sa však stalo telom a prebývalo medzi nami (Jn 1, 14) a znova príde na konci vekov v plnej sláve a jeho kráľovstvu nebude konca. Z toho vyplýva, že všetky pravé ideály, o ktorých snívajú duše mladých ľudí, sa už začali uskutočňovať v tomto svete a príde istotne deň, keď úplne zmizne rozpor medzi nimi a viditeľnou skutočnosťou.

Podľa Solovjova hlavným predmetom kresťanskej nádeje je vzkriesenie z mŕtvych. Iba ono dáva skutočný zmysel práci a obetiam tohto nášho života. Prísľubom vzkriesenia sa odlišuje kresťanstvo od iných náboženstiev. Tie sľubujú iba život „iný“, náhradu za stratený pozemský. Kristus nám však zaručil návrat na túto zem v oslávenom tele, znovuobjavenie strateného raja, večné šťastie s Nebeským Otcom, ale i tu na zemi. Čnosť nádeje patrí teda nutne k nášmu náboženskému vyznaniu. Viera bez nádeje, by bola len jednou z krátkych teórií na prebudovanie sveta, ktoré strácajú svoju cenu tým, že sú ako teórie neuskutočniteľné.

Márió Orbán

Čo chceme?

Už od narodenia niečo chceme. Po niečom túžime. Máme v sebe niečo, čo nás núti medzi sebou súperiť. Už ako deti chceme mať také hračky ako iné deti. Ba ešte krajšie.

A čo Boh? On ešte neprišiel na rad. Možno neskôr? Možno...

Pominú aj školské roky štúdií. Aj tu chceme vždy dosiahnuť viac. Viac titulov, čo najviac škôl a vzdelania. Tituly, aby sa vmestili pred meno aj za meno. Budovať kariéru nehladiac na rodinu, na svoje zdravie, na šťastie, na lásku...

A Boh? Toho teraz predsa ešte nepotrebujeme. Nemáme čas. Možno neskôr... Boh musí počkať.

A Boh čaká. Čaká, kedy aj on dostane šancu navštíviť naše srdcia a naše duše. Mnohých z nás kvária zhubné neresti. Alkohol alebo drogy. Prenasleduje nás zhubná závisť a nenávisť. Tieto dve kruté sestry ničia naše medziľudské vzťahy. Život niektorých doslova bolí.

A Boh? Ten zase len čaká. Čaká a vedie nás po cestách životom ako mrzákov. Slepých a hluchých. Tak túži vyliečiť nás z tej hluchoty a slepoty. Tak veľmi nás miluje!

Roky plynú. Doslova letia. Prichádza staroba. A vtedy sa už tak nesnažíme mať viac. Možno preto, že už nevládzeme. Možno preto, lebo sme spoznali, že jestvujú iné hodnoty. Želáme si zdravie, lásku, šťastie... Všetko, na čo sme nemali čas. Nie je už neskoro? Ako to teraz všetko stihneme? A čo Boh? Áno, teraz by mi už aj on mohol pomôcť... Ale on nám pomáhal po celý čas. To len my sme nemali čas všimnúť si to. On nás miloval, no my sme nemali čas milovať. Ach, čo všetko sme nestihli. O to je to horšie, že sme dali prednosť veciam pomínuteľným.

A čo Boh? On na nás nezabudol ani na jeden jediný okamih. On nás nekonečne miluje! A vždy bude milovať.

Iveta Margušová

Sväté omše v 29. týždni Cezročného obdobia

21.X. utorok

18.00 za zosnulých z rodiny Macákovej a Dzibelovej

22.X. streda

18.00 + Pavlína Suchanská a rodičia

24.X. piatok

17.00 za zosnulých z rod. Lenghardtovej a Adamčíkovej

25.X. sobota

17.00 + Jozef Tešovič a rodičia Tešovičovi a Kolátovi

Upratovanie kostola č.d. 254 – 284

26.X. 30.Nedeľa Cezroč. obdobia

8.00 + Jozef Mizera a manž. Mária

9.15 za farníkov

Liturgický kalendár

20.X. pondelok sv. Vendelín

21.X. utorok sv. Hilarion, sv. Uršula

22.X. streda sv. Salome, sv. Kordul'a

23.X. štvrtok sv. Ján Kapistrán, kňaz

24.X. piatok sv. Anton Mária Claret

25.X. sobota sv. Maurus, biskup

Lebo nič nie je skryté, čo by sa neodhalilo, a nič utajené, čo by sa neprezvedelo. Čo vám hovorím v tme, hovorte na svetle, a čo počujete do ucha, rozhlasujte zo striech.

Mt 10, 26 -27

Strach

Ježiš nechcel adresovať svoje evanjelium úzkej skupine ľudí. Jeho ambície boli oveľa väčšie. Chcel, aby tí, čo evanjelium počuli, mali chuť odovzdávať ho iným. Toto poslanie budú mať kresťania vo všetkých stavoch do konca sveta. Aby to dokázali, nesmú mať strach, ani sami zo seba, ani pred svetom.

Všetci vieme, čo je to strach. Je to vnútorné napätie pred niečím, čoho sa obávame. Často sa obávame samých seba a hovoríme si, že my nedokážeme rozprávať, že my nemáme na to schopnosti. Kto nie je nemý, dokáže rozprávať. Zaiste, že rozprávacie schopnosti máme odlišné, ale to nie je vôbec podstatné. Podstatné je pochopiť, že neraz od našich slov, alebo mlčania, závisia osudy iných ľudí, ale aj šírenie viery. Nerozprávať môže byť pohodlné a egoistické. Z vlastnej skúsenosti vieme, ako nás v živote pozitívne formovali cenné slová druhých ľudí. Mlčať vtedy, keď máme rozprávať, znamená dusiť v sebe všetko, čo sme prežili, čo sme sa naučili, v čo veríme a prečo sme aj často trpeli. Všetci sme v očiach Božích mimoriadne osobnosti, ktoré sa majú prejavovať, a my to nesmieme v sebe mlčaním „zabiť“.

Strach máme aj z ľudí a bojíme sa, či nás neodmietnu, či nás pochopia, alebo dokonca či nás nezosmiešnia. S tým musíme rátať. To však nie je dôvod na ustráchané mlčanie. Dnes každý, kto sa chce vo svete presadiť, musí rozprávať. Často sú to veľmi cenné slová, ale často aj hlúposti. Bolo by to veľmi smutné, keby všetci mali odvahu rozprávať, ale kresťania by trpeli komplexom mlčanlivosti. Pokiaľ sme tolerantní, inteligentní, primerane vzdelaní a predovšetkým dobrí ľudia, nesmieme mlčať vtedy, keď máme prispieť do mozaiky rozličných názorov a rozličných tém. Zvlášť je to dôležité v oblasti našej viery a všetkého, čo súvisí s náboženskými prejavmi. Aj keď to mnohým pôjde na nervy, iní na to čakajú práve od nás.

Mnoho ľudí aj chce rozprávať a majú čo povedať, ale majú strach z verejného vystupovania. Štatisticky strach z verejného vystupovania patrí na prvé miesto. Nazývame to aj tréma. Čo s tým robiť? Na prvom mieste musí človek dôverovať sám sebe. Kto sa podceňuje a nemá úctu k sebe, ten sa bojí rozprávať. Spoliehajte sa aj na pomoc Boha. Spojenie s ním nám môže pomôcť prekonať trému. Predovšetkým však musíme naozaj rozprávať s ľuďmi. Ako sa budúci šofér naučí šoférovať? Tak, že šoféruje, a tak aj odvahu rozprávať získavame vtedy, keď rozprávame. Pri niektorých verejných vystúpeniach môžeme použiť aj odskúšané praktiky. Byť chvíľu ticho a sústrediť sa. Zhlboka sa niekoľkokrát nadýchnuť. Alebo si spomenúť na krásne chvíle z nášho života. Nikdy si nepredstavovať, že vystúpenie nezvládneme a bude z toho fiasko. Viackrát si opakovať: ja to dokážem.

Marián Šuráb

Na počiatku stvoril Boh nebo a zem. A Boh videl všetko, čo urobil, a hľa, bolo to veľmi dobré.

Gn 1,1.31

Bože môj,
i v dnešný deň som sa stretával s toľkými vecami našej planéty.

Chodil som po zemi, držal som v ruke kvety, hľadel som na stromy okolo seba, počúval spev vtákov, zahľadel sa na vysoké vrchy.

Možno som prešiel popri tom bez toho, aby som si uvedomil, o čo všetko v tom ide.

A teraz som tu, Pane, a som rád, že som sa vymanil zo zhonu života a našiel som si čas byť s tebou, s druhými. Mám radosť, že som si našiel čas počúvať tvoje poslanstvo, ktoré mi zjavuješ zo svojho slova, poslanstvo o stvorenom svete, poslanstvo o našom vesmíre, o našej planéte Zem a o mnohých stvorených veciach na nej.

Som rád, Pane, že si môžem v túto chvíľu z hĺbky vlastného srdca budovať k všetkým týmto skutočnostiam vzťah.

Ty vieš, Pane, zvykli sme si na svet okolo seba ako na samozrejmosť.

Berieme ako samozrejme to, že slnko vždy vychádza a zasa zapadá.

Berieme ako samozrejmosť to, že na tejto planéte rastú stromy, že nám polia a záhrady dávajú úrodu, že kvitnú krásne kvety, že nám tu spievajú vtáci, že máme vodu, ktorá prináša život, a vzduch, vďaka ktorému môžeme dýchať.

Toto všetko, Pane, a ty to dobre vieš, to všetko vôbec nie je samozrejmosť!

Je to tvoj dar a v dotyku s každou stvorenou vecou môžem vlastne objavovať dotyk tvojej múdrosti a lásky. Môžem cítiť, ako sa mi prihováraš vo všetkých stvorených veciach - v stromoch, v kvetoch, i vo vode, vo vtákoch, v horách, vo hviezdach, vo vetre, v lúčoch slnka i v temnote noci...

Bože môj,
aké je to zrazu celkom iné, keď cítim, že i v tej skale pulzuje srdce tvojej múdrosti a lásky.

To už nie je len tvrdá a chladná skala, je to tvoje dielo, i prostredníctvom nej sa ku mne prihováraš.

Chválim ťa, Pane, a obdivujem, že si všetko stvoril tak zázračne.

Obdivujem tvoju múdrosť a tvoju lásku a som rád, že nemusím kráčať po tejto zemi ako po nejakej chladnej prírode, že ju nemusím vnímať ako náhodný mechanizmus, o ktorom by som ani nevedel, na čo tu je..

Ó, Bože, odpusť mi môj hriech samozrejmosti!

Odpusť mi, že som nehľadel s úctou na stvorený svet

a neuvedomoval si teba, Stvoriteľa všetkých vecí.

Odpusť mi,

že som zneužíval tebou stvorené veci na svoje vlastné sebeckto napriek tomu, že si mi ich dal ako dar pre našu vzájomnú lásku a budovanie života.

Pane, je úžasné prijímať od teba každú stvorenú vec ako dar, ktorý mi dávaš, aby som z neho urobil dar pre druhých...

Ďakujem ti, Bože, za všetky veci, ďakujem ti a spievam chválospev so všetkými vtákmi, stromami a horami, hviezdami a s každou vecou stvorenstva...

Chcem ťa oslavovať.

Chcem sa zapojiť do piesne celého stvorenia, ktorá zaznieva v tvojom stvoriteľskom pláne - všetko zjednotiť v láske.

Nauč ma, Bože môj, vážiť si každú vec a nenechať si z nej vziať to najkrajšie čaro, čaro tvojej múdrosti, tvojej prítomnosti, tvojej lásky.

Nedaj, Pane, aby som sa ochudobňoval o dar, ktorý mi dávaš v stvorených veciach.

Pomôž mi utvárať dar z každej veci, s ktorou sa stretnem, spôsobovať ňou radosť druhým, a tak im zjavovať tvoju lásku a tvoju múdrosť.

Josef Šuppa SJ „V dnešný večer Pane.. – meditácie

HISTORICKÝ ZÁCHVAT Muž, ktorý sa so svojim priateľom rozprával o tom, ako sa predošlého dňa pohádal s manželkou, nakoniec poznamenal: „Ach, nenávidím takéto hádky. Zakaždým, keď sa pohádame, má historický záchvat.“

Priateľ odpovedal: „Asi si sa pomýlil. Chcel si povedať hysterický záchvat.“

„Nie, nie,“ trval na svojom prvý muž. „Chcel som povedať historický, pretože vždy, keď sa hádame, začne vyťahovať všetky moje minulé hriechy a používať ich proti mne!“

Mnohé staré hriechy, o ktorých sme boli presvedčení, že sú už dávno odpustené, sa správajú ako korková zátka. Vždy, keď sa ich snažíme potopiť, znovu vyplávajú na povrch - a zvyčajne v tej najnevhodnejšej chvíli.

Nie je ani také ťažké povedať „odpúšťam ti“. Oveľa ťažšie je vymazať to zo svojej pamäti a správať sa tak, akoby sa vôbec nič nestalo.

Pamäť je zvlášťne sito: zachytáva všetko dobré o nás a všetko zlé o ostatných.

Wieslaw Leon Brudziński

Bl. Daudi Okelo a Jildo Irwa

20. október

Mučeníci z kmeňa Ačoli, ktorý obýva prevažne oblasti severnej Ugandy, severného Sudánu, Kene, Tanzánie a Konga, položili svoj život iba tri roky po založení misie pátrov combonianov v Kitgume.

Daudi Okelo sa narodil okolo roku 1902 v Ogome-Payire v pohanskej rodine. V štrnástich rokoch prijal sviatosť krstu. Dňa 1. júna 1916 pristúpil k svätému prijímaniu a

zapísal sa do zoznamu katechéto. O rok neskôr nahradil zomretého učiteľa náboženstva v Paimole a začal svoje pôsobenie po boku Jilda Irwu. Ten sa narodil asi roku 1906 v osade Bar-Kitoba. Jeho rodičia boli pohania, no otec neskôr prijal kresťanstvo. Jildo bol pokrstený ako desaťročný a v tom istom roku prijal aj sviatosť Eucharistie a birmovania. Vďaka temperamentu vedel pritiahnúť svojich rovesníkov, zabaviť ich úprimnými detskými hrami a živými stretnutiami. S veľkou radosťou prijal návrh rozširovať Božie slovo a bol katechétovi Okelovi veľkým pomocníkom. Miestny misionár P. Gambaretto im zveril poslanie v okruhu 80 kilometrov. Úloha katechéto nebola vôbec ľahká. Okrem veľkých vzdialeností, ktoré museli prekonávať, boli vystavení nebezpečenstvu častých roztržiek medzi príslušníkmi jednotlivých kmeňov, ale aj priekupníkom s otrokmi a obchodníkom so slonovinou. Na všetky upozornenia odpovedal Daudi Okelo rozhodne: „Nebojím sa smrti. Aj Ježiš zomrel za nás.“ Svoje pôsobenie začali v Paimole, kde už s prvými lúčmi vychádzajúceho slnka udierali na tamburínu a zvolávali ľudí na ranné modlitby. Učili ich naspamäť rôzne modlitby a poučenia katechizmu, ktoré na uľahčenie ztovali a počas stretnutí ich opakovali ako refrén piesne. Tieto prvé lekcie nazvané ako loko-diku (slová na ráno) boli základmi ich ďalšieho vyučovania. Počas dňa

navštevovali svojich zverencov v menších osadách alebo priamo na poliach a pasienkoch. Po západe slnka sa stretávali pri spoločnej modlitbe ruženca, ktorú zakončovali mariánskou piesňou. V nedeľu sa konalo intenzívnejšie modlitbové stretnutie aj za účasti katechumenov zo vzdialenejších oblastí. Daudi a Jildo sa nemiešali do politických diskusií a roztržiek medzi kmeňmi. Napriek tomu popudili proti sebe anglických miestodržiteľov, ako aj moslimských povstalcov a šamanov, ktorí chceli odstrániť vplyv nového náboženstva. Počas týždňa od 18. do 20. októbra 1918 ešte pred svitaním sa do dediny dostalo päť ľudí s jasným poverením zabiť katechéta a jeho pomocníka. Hoci ich domáci osadníci bránili, lebo ako hostia boli pre nich nedotknuteľní, ozbrojenci vyviedli Daudiho z chatrče a dohodali ho kopijou. Keď prehovárali Jilda, aby sa vzdal úlohy šíriť Božie slovo, odpovedal im: „Neurobili sme nič zlé. Pre rovnaký dôvod, pre ktorý ste zabili Daudiho, musíte zabiť aj mňa, lebo sme spolu prišli a spolu ohlasovali Božie slovo.“ Nato ho odviekli k mŕtvemu telu jeho druha a takisto ho dohodali. Nemal vtedy viac ako 14 rokov a Daudi Okelo bol iba o dva roky starší. Svätý Otec blahorečil mladých mučeníkov Cirkvi v Ugande 20. októbra 2002.

KATARÍNA ŽÁKOVÁ Snímka: archív

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku